

A nők legalapvetőbb kérdése

A legtöbb nő mélyen kételkedik abban, hogy rejtőzne benne valamilyen eredendő szépség, amelyet felfedhetne. Tulajdonképpen ez a legmélyebb kétségünk. Ha a szépségről van szó, ingadozunk a vágyakozás és a belenyugvás érzése között. Újabb diéták, új ruhák, új hajszín. Eddzek, változtassak az ételmenen, kipróbáljam ezt az önfegyelmzési technikát vagy azt az önfejlesztő programot? Ó, felejtse el! Különben is, kit érdekel? Fel a pajzsot, az élet megy tovább! Rejtőzz el! Az elfoglaltságodba, a gyülekezeti tevékenységekbe, a depresszióba. Nincs bennem semmi vonzó, *belül* végképp nincs. Jó, ha legalább külsőre szép lehetek.

Ha partira kell mennem, valamilyen összejövételre vagy akár csak egy jóbaráthoz vacsorára – bárholva, ahol emberekkel kell találkoznom –, összeszorul a gyomrom. Legtöbbször nem is tudnám megfogalmazni, hogy pontosan mit érzek ilyenkor – de azon kapom magam, hogy útközben újrarúzsózom a szám az autóban. Minél nagyobb a szorongás, annál vastagabban kenem fel a rúzsot. Ha már közeledünk a célhoz, újabb réteget húzok rá, s amikor már egészen közel vagyunk, még egyet. Befordulunk a kocsifeljáróra, újabb rúzs vonás. Ez a „szokás” nem olyan rég tudatosult bennem, amikor azon kaptam magam, hogy teljesen fölöslegesen megint elővettem a rúzsomat. Mi lehetett a fejemben? *Féltem*. Ha legalább a smin-kem jó – mondta valami legbelül –, akkor talán nem

vagyok kiszolgáltatva. Nem láthatnak át rajtam. Nem láthatnak belém.

Lénye legmélyén minden nőt kísérti Éva. Már ha csak megáll a tükör előtt, érzi, hogy nem az, akinek lennie kellene, amire született. Sokkal hamarabb felismerjük saját hiányosságainkat, mint bárki más, s ha felidézzük egykori, mára már elhalványult dicsőségünket, beleremegünk a szívünket összeszorító, régóta nem enyhülő fájdalomba. Mintha túl nagy lenne a vágy ahhoz, hogy reménykedni tudjunk, túl nagy a veszteség.

Minden kislányban – és minden kisfiúban – alapvető vágy él a szeretet után. De a szeretet utáni sóvárgás gyakran nagyon különbözőképpen nyilvánul meg. Minden gyermek, aki erre a romlott világra születik, egy alapvető kérdésre keresi a választ. A fiúk kérdése különbözik a lányokétól. A kisfiúk arra kíváncsiak: *Elég rátermett vagyok-e?* Az a rengeteg harc és birkózás, a sok merész, szuperhős-kosztüm mind azt hivatott bizonyítani egy kisfiú számára, hogy ő rátermett. Ő a harcos Isten képmására teremtett. Egy férfi életében majdnem mindennek a mozgatórugója a megerősítés utáni vágyakozás, annak igénye, hogy Kérdésére igenlő választ kapjon.

A kislányok azt akarják tudni: *Szép vagyok-e?* A fodros szoknyák, az öltözködés, a vágy, hogy csinosak legyenek, hogy észrevegyék őket – minden erről szól. Keressük a választ a Kérdésünkre. Emlékszem egy jelenetre, ötéves lehettem, a nagyszüleim nappalijában a kávézóasztalon álltam, és teli torokból énekeltem. Azt akartam, hogy észrevegyenek, fel akartam hívni

magamra a figyelmet – különösen az apám figyelmét. Elbűvölő akartam lenni. Mind ezt akarjuk. De a legtöbbször Kérdésére ifjúkorunkban az volt a válasz, hogy „Nem, nincs benned semmi elbűvölő. Szállj le a kávézóasztalról!” Majdnem mindent, amit egy felnőtt nő tesz, egyetlen vágy táplál, hogy gyönyörködjenek benne, hogy szépnek lássák, pótolhatatlannak higgyék, s hogy a Kérdésére ezt válaszolják: „Igen!”

Miért nem hagy hát a Kérdés nyugodni? Miért nem sikerül végre megtalálnunk a csodálatos, személyesen nekünk szóló választ, hogy végre megnyugodhasson a szívünk?

Könnyek között

A nők részben azért olyan fáradtak, mert *túl sok* energiát fordítanak arra, hogy „egyben tartsanak dolgokat”. Túl sok energiájukba kerül elfojtani a fájdalmaikat, megőrizni a látszatot. „Megkeményítem a szívemet”, énekelte Rindy Ross.²⁰ „Lenyelem a könnyeimet.” Nagyon drága árat fizetünk azért az életért, amit élünk. Ezt részben azért tesszük, mert félünk, hogy a fájdalmunk elviselhetetlenné válik, és megöl a szomorúság. Ez egy érthető félelem – de nincs benne több igazság, mint a gyermekek sötétségtől való félelmében. A gyász, kedves nőtársaim, jó. A gyász szívünk gyógyulását segíti elő. Hiszen Jézus is „fájdalmak férfia, betegség ismerője” (Ézs. 53,3).

Engedjünk szabad folyást a könnyeinknek. Maradjunk magunkban, ülünk be az autóba vagy a hálszobába, vagy álljunk a zuhany alá, és hagyjuk, hogy folyjanak a könnyeink. A sebeinknek csak ez használ. Engedjük meg magunknak, hogy ismét legyenek érzéseink. És valóban, érezni fogunk – sok mindent. Haragot. Rendben van. A harag nem bűn (Efézus 4,26). Lelkiismeret-furdalást. Persze, hogy furdal a lelkiismeret, és sajnáljuk a sok, elvesztegetett évet. Félelmet. Igen, ez érthető. Jézus azt is tudja, hogy mit kell kezdeni a félelemmel. Valójában nincs olyan érzés, amit, ha szabadjára engedünk, Jézus ne

²⁰ Amerikai rockénekesnő. (A ford.)

tudná kezelni. (Figyeljük meg a zsoldárokat – tenger-nyei, szabadjára engedett érzelemből állnak.)

Adjunk ki mindent magunkból.

Augustinus így ír erről a *Vallomásokban*: „Szabadjára engedtem elfojtott könnyeimet, hogy záporozzanak, ahogyan akarnak. Könnyeim folyamára úsztattam szívemet és ott megnyugodott.”²¹ A gyász egyfajta igazolás; jelzi, hogy a sebnek *hatása volt*. Lényeges volt. Ti voltatok lényegesek. Az életnek más-képp kellett volna alakulnia. Bizonyos könnyek lel-künk mélyén rekedtek – egy magát elveszettnek érző, félénk kislány könnyei. Egy kamasz lány könnyei, akit elutasítottak, és akinek nem volt kihez fordulnia. Egy olyan nőnek a könnyei, aki magányos, akinek az élete nehéz, és semmiképpen nem hasonlítható ahhoz az élethez, amiről álmódott.

Hagyjuk, hogy folyjanak a könnyeink.

²¹ Augustinus: *Vallomások*. Fordította Városi István. Gondolat, 1987, 272. o.

Bocsássunk meg

Rendben – most egy nehéz lépés következik (mint ha a korábbiak nem lettek volna nehezek). A valódi bátorság és akarat lépése. Meg kell bocsátanunk azoknak, akik megbántottak. Ennek egyszerű oka van: a keserűség és a megbocsátás hiánya rabságban tartja a szívünket; hozzáláncolnak sebeinkhez és a sebeink által közvetített üzenetekhez. Foglyok maradjunk, míg meg nem bocsátunk. Pál arra figyelmeztet, hogy a megbocsátás visszatartása és a keserűség tönkretetheti az életünket, illetve a másokét is (Efézus 4,31; Zsid 12,15). Mindent el kell engednünk.

„... bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasza volna valaki ellen: ahogyan az Úr is megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is.” (Kol 3,13)

Figyeljünk jól. A megbocsátás *választás* kérdése. Nem érzés – ne is próbáljuk érezni. Akarnunk kell. „Ne várjunk a megbocsátással addig, amíg úgy érezzük, hogy elérkezett a pillanat”, írja Neil Anderson. „Soha nem fogjuk ezt érezni. Miután eldöntöttük, hogy megbocsátunk, érzéseinknek idő kell, hogy gyógyuljanak.” Hagyjuk, hogy Isten felhozza múltbeli sérelmeinket, mert „amennyiben a megbocsátás nem érinti életünk érzelmi síkját, érzelmeink sem lesznek teljesek”, fejt ki Anderson.²² Beismerjük, hogy fájdalmat éreztünk,

²² Részlet Neil T. Anderson (a spirituális szabadságról szóló sikerkönyvek keresztény szerzője) *Released From Bondage* [Kiszabadulás a kötöttségből] című könyvéből.

hogy sokat jelentett, és elhatározzuk, hogy megbocsátunk apánknak, anyánknak, mindazoknak, akik bántottak. Ezzel *nem* azt mondjuk, hogy „Nem is volt olyan fontos az egész”, vagy hogy „Részben megérdemeltem, ami velem történt.” A megbocsátás kimondja: „Rossz volt. Nagyon rossz. Sokat jelentett, mélyen megsebzett. És elengedlek. Átadlak Istennek. Nem leszek többé a foglyod ebben az ügyben.”

Lehet, hogy segít, ha arra gondolunk, hogy azok is komoly sebeket hordoznak, akik minket megbántottak. Nekik is össze volt törve a szívük, összetört még fiatalkorukban, és az Ellenség áldozatává lettek. Valójában záloggá lettek a kezében. Ez nem mentség a döntéseikre, a tetteikre. Csupán segít bennünket abban, hogy elengedjük őket – felismerhetjük, hogy az ő lelkük is össze volt törve, és eszközei voltak valódi Ellenségünknek a nőiesség ellen folytatott háborújában.

TARTALOM

ELSŐ FEJEZET	5
A női szív	5
Egy nő útja	9
Észrevétlenül, kéretlenül és bizonytalanul	14
A női szív	16
Az udvarlásról.	18
Pótolhatatlan szerepet kínáló kaland	22
Megmutatkozó szépség	25
A férfiszív	32
A szív útján.	35
MÁSODIK FEJEZET	37
Amit csak Éva mondhat el	37
A teremtés koronája.	41
Miről mesél Éva?.	46
Romantika és udvarlás: válasz a magányra	47
Isten kapcsolatokra vágyik	49
A ránk váró kaland	53
A megmutatkozó szépség	58
Miért fontos a szépség?.	63
Mért vár felfedésre a szépség?	69
Zárszó	71
HARMADIK FEJEZET	73
A nyomasztó kérdés.	73
Éva – mi történt?.	75
A nők legalapvetőbb kérdése.	77
Éva bukása	80
Az átok	83
Az uralkodó nők	86
A magányos nők	90
Gyengeségeink hatalma	95
Éva makacs félelme	98

NEGYEDIK FEJEZET	99
Sebzetten	99
Anyák, apák és lányaik	101
Sebzett szívek	104
Passzív apák	107
Anyai sebek	110
Sebeink üzenete és formáló hatásuk	112
Sebzett nőiesség	119
A szentségtelen szövetség	121
ÖTÖDIK FEJEZET	123
Különleges gyűlölet	123
Újabb támadás	125
Mi folyik itt tulajdonképpen?	129
A különleges gyűlölet	132
Emberi szinten	136
Van remény	142
HATODIK FEJEZET.	145
A seb begyógyítása	145
Az ajánlat	148
Bekerítve	151
Az önmegváltó terveink feladása	154
Hívjuk be őt	156
Vessük el egyezségeinket	158
Könnyek között	160
Bocsássunk meg	162
Kérjük Jézust, hogy gyógyítson meg	164
Kérjük Őt, hogy pusztítsa el ellenségeinket	166
Engedjük, hogy atyánk legyen	168
Kérdd, hogy válaszoljon a Kérdésedre	172
A mélyreható gyógyulás	176
HETEDIK FEJEZET	179
Udvarlás.	179
A szerelem utáni vágy	181
A szerelmes Isten.	183

Nyissuk meg szívünket az udvarló előtt186
Mit akar Isten tőled?191
Rajongó szívek195
Törekedjünk a meghittsége198
NYOLCADIK FEJEZET201
A felfedésre váró Szépség201
A nő lényege205
A nyugodt szívből áradó szépség208
A Szépség hívogató212
A szépség mint felajánlás216
Persze, hogy kockázatosnak tűnik219
Hagyjuk, hogy szívünk egyre befogadóbb legyen223
A szépség gondozása226
Hit, remény, szeretet230
KILENCEDIK FEJEZET.233
Ádám felébresztése233
Ádám sebe235
Akadályok a szeretet útjában.238
Hogyan szereti a nő a férfit?243
Ismerni kell a történetét245
A Biblia szent, botrányos asszonyai246
Az elférfiatlanító nők250
A magányos nők252
Az izgató nők254
Az elbukott férfi iránti szerelem.256
Az egyedülálló nők259
A rendes férfiak, akik nem nekünk valók262
TIZEDIK FEJEZET265
Anyák, lányok, lánytestvérek.265
Hosszú az út hazáig268
Utolsó közös évünk273
Az anyaság ára276
Az anyai gondoskodás279
Lánytestvérem, barátnőm283
Az ügyetlen szeretet.287
A felszabadító barátság.290

TIZENEGYEDIK FEJEZET295
A harcos hercegnők295
Az ellenállás299
Az érzelmi támadások301
A kapcsolataink elleni támadások306
A harcoló menyasszony309
A harcos hercegnők313
TIZENKETTEDIK FEJEZET319
A pótolhatatlan szerep319
A női élet ereje322
Pótolhatatlan szerepünk325
A kapcsolatainkban331
Krisztus testében333
A világban336
Mi van a szívünkbe írva?338
Ne féljünk339
Legyünk jelen342
Fogd a kezem346
Epilógus.348
Néhány befejező gondolat...350
FÜGGELÉK354
Ima a megváltásért354
Napi ima a szabadulásért355
Ima a szexuális gyógyulásért.360
KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS368
A SZERZŐKRŐL369